

El Casal, i què?

Com saben els nostres grans, el nostre vell, envellit i cansat Casal Riudomenc, a tocar de la plaça (i més a tocar de l'Església), es va construir des de la mobilització del poble. Amb els ets i uts que en aquella època hi poguéu haver, els riudomencs d'aleshores aixecaren el Casal colze a colze, repartint esforços i treballs. Sortint al carrer per carregar-se amb carretades de feina i il·lusió.

La història, de la beneïda inauguració ençà, és prou coneguda per més d'una generació que ens hi vam fer grans. Després vingueren els anys de foscor, finestres esmicolades i femta de colomí. En total, més de quinze anys de covar pollades.

La veritat és que els riudomencs no coneixem les certes o incertes reunions sanedríniques que hi hagi pogut haver en aquests lustres. A diferència de temes similars en d'altres pobles, en el nostre sembla que es tractava d'operacions delicadíssimes, alta qüestió d'Estat que calia portar amb el més absolut secret. Si és veritat que hi han estat, constitueix una qüestió de fe. Si més no dubtosa, a la vista del macrocomplex car, allunyat i sobredimensionat que s'estava cuinant als fogons del poder municipal.

Els fets, però, són més senzills. La mateixa gent i el mateix esperit de mobilització que va fer possible l'aixecament del nostre Casal, es va mobilitzar ara fa un any per reclamar una solució. Curiosament, es demanava exactament el mateix que demanaven els nostres governants en

▲ El Casal està a tocar de l'Església.

"reunions secretes": que el Casal passés al poble. Costa imaginar com aquesta coincidència entre la petició de la societat civil i política i la que presumptament demanaven els governants municipals, podia posar en perill "l'operació". Ans al contrari, és de suposar que enfortia la posició dels "negociadors" que, lluny de veure's sols, tenien el suport de tot un poble per posar damunt la taula.

De fet així va ser. La combinació d'un poble unit i mobilitzat, amb educació,

democràticament i com ha de ser, el ressò als mitjans de comunicació i la proximitat d'unes eleccions municipals, van obligar ràpidament a moure fitxa i apropiar-se políticament d'un èxit col·lectiu. Vam ser molts els que, el 4 d'abril de 2007, ens vam alegrar que se'ns comunicés que "El Casal Riudomenc passa al patrimoni municipal", en gran titular i en fulletó signat i repartit pel nostre Ajuntament. A la mateixa hora, l'Arquebisbe Dr. Pujol, rebia una nombrosa representació d'entitats al mateix arquebisbat i ens donava la felicitat notícia. D'acord que segles de pràctica fan de l'Església una institució d'habilitats diplomàtiques excelses. Però ha tingut més generositat i educació envers els riudomencs mobilitzats en favor del Casal, que no ha tingut el govern municipal.

Ara, més d'un any més tard, es torna a informar de l'èxit col·lectiu parlant de mobilitzacions enganyoses i intoxicacions. Es comprèn que des del poder municipal no es vulgui un poble unit i mobilitzat (no sigui que un dia se'ns acudi demanar per a tothom un tracte d'igualtat, per exemple). I per això com més por ens faci mobilitzar-nos, menys "casals" farem. Però un cop més queda demostrat que Riudoms és capaç d'acabar amb 15 anys d'inèrcia, quan la prudència no ens fa covards. Algú va dir: qui es mou no surt a la foto. Pel retorn del Casal no tots saben qui es va moure. Però tots sabem qui surt a les fotos.

✍ Salvador Mestre Gispert

EXCAVACIONS PELEGRÍ
Miquel Llorens Ferré

Tel./Fax 977 85 16 48
Mòbil 629 33 79 12

C/ La Sardana, 4 2n-1a
43330 RIUDOMS (Baix Camp)

